

Úgy tűnik, hogy Jézus hiába beszélt előre férfitanítványainak a harmad-napról. Az ő messiási reményüket véglegesen lezárta a sírkő. Számukra kétszer-kettő igazság volt, hogy a halál ellen nincs orvosság. Az értelem kapitulált. De a nőtanítványok, mindenekelőtt Mária Magdolna, nem adták fel a reményt. A szeretet érzelme utat talál ott is, ahol az ész megáll. Titkon reménykedtek valamiféle folytatásban. Ezért siettek a sírhoz. Ám amikor Magdolna meglátja az elhengerített követ, első logikus következtetése, hogy elvitték a holttestet a sírból. Számára az a nagyobb tragédia, hogy nincs meg a test, a szeretet tárgya.

Az evangélium bemutatja, hogy mi történik, ha bensőnk nem járja át a meggyőződés, ha szívünket nem hatja át a hit, hogy Krisztus feltámadott. Ebben az esetben a világ szemével látjuk a dolgokat. Mária Magdolnát, minden hűsége ellenére – és annak ellenére, hogy mélységes odaadással viseltetett a meghalt Üdvözítő iránt – zokogva találjuk a sír mellett, ahelyett hogy örvendezne. Nagyon szerette Jézust, de képtelen volt túllépni az Úr halálának tragédiáján és meglátni feltámadásának fényét.

Az életben sokszor – különösen, ha nehéz, esetleg fájdalmas helyzetbe kerülünk – keresni kezdjük a miérteket és a hogyanokat. „Hogyan történhetett ez meg velem? Miért éppen velem történt ez meg?” Azután elkeseredünk, s igyekszünk valami kézzelfogható, számunkra érthető magyarázatot találni. Mária Magdolna is így tett. S annyira ragaszkodott ahhoz az elgondoláshoz, hogy elvitték az Urat, hogy ettől nem vette észre, hogy Ő áll ott mellette. (A feltámadott Úr valóban „elvitte” a halott Mestert – mindörökre).

Azt hiszem, mi is sokszor így vagyunk ezzel. Annyira elfoglalnak a saját elképzeléseink, hogy nem vesszük észre az igazi megoldást, a helyes választ. Talán helyesebb volna egy kicsit elcsendesedni, időt adni magunknak, hogy meghalljuk az Úr szavát és figyelni tudjunk rá. Milyen igaz a magyar közmondás, hogy sokszor nem látunk a szemünktől. De egészítsük ki: milyen kevés az, amit a szemünkkel látunk, milyen torz, milyen hamis! Mária is akkor ismeri fel a „kertészből” Jézust, amikor az nevéen szólítja. A szeretet ismeri fel a szeretetet. Ez nem intellektuális felismerés, ez rezonancia. Jézust ésszerűen se megragadni, se felismerni nem lehet. Csak egyféleképpen: aki szeretettel keresi Jézust, mint a magdalai Mária, az előtt testet ölt a szeretet. Az pedig az élet lényege.

Ezután már a magdalai nem maradhatott meg önsajnálátában, a találkozás kegyelmét nem sajátíthatta ki! Küldetése van testvéreihez: közölni velük az örömhírt. Máriát ez a személyes találkozás és megszólítás teszi tanúvá, tanúságtevővé. Ennek hatására alakul át fájdalma örömmé.

Aki igazán találkozik Jézussal, az evangélistája, hírnöke lesz. Talán eljött az ideje annak, hogy meghalljam, amint Jézus nevéen szólít, és személyemre szóló feladatot ad. Csak el kell csendesedjek, időt kell rá szánjak. Adok egy kis időt magamnak, hogy meghalljam Jézus szavát? Ha meghallom, meg is értem? Ha megértem, próbálom életemet ennek alapján élni?

Rihmer Karcsi, Budapest